

som Helhed, har Ret til at sige, at Befolkningen i sin Almindelighed aander lettere og nærmest siger: Naa, det var dog ikke værre! Jeg har Indtryk af, at det i Grunden ogsaa er den Følelse, der gaar igennem en Kronik, man forleden læste i „Politiken“, af forhenværende Finansminister Brandes. Naar man kender Hr. Brandes' Skrivemaade, forekommer det mig, at man træffer det rette ved at mene, at der gaar ligesom lidt af en Skuffelse gennem denne Kronik. Det er ikke første Gang, det falder i den nuværende højtærede Finansministers Lod at skulle skaffe Balance i Statens Indtægter og Udgifter efter Brandes' Finansstyre, og jeg kunde jo tænke mig, at Hr. Brandes, saaledes som Forholdene nu ligger med Stagnation paa Erhvervslivets Omraade og med Skatternes Svigten, kunde have ment: Denne Gang skal det i alt Fald ikke lykkes Hr. Neergaard at gennemføre en Finansplan, der skaber Balance, og hvor Byrderne gennemgaaende — altsaa efter min Opfattelse — er fordelt paa en saadan Maade, at det maa være berettiget at mene, at Befolkningen vil sige: Naa, det var dog ikke værre!

Vi staar i Venstre ganske enige om at anerkende det Arbejde, der af den nuværende Finansminister er gjort til Forberedelse af denne Finansplan. Vi erkender Vanskeligheden ved den under Hensyn til det, jeg allerede har nævnt. Vi anerkender at det til Trods herfor har været muligt for Finansministeren i denne Finansplan ogsaa at faa Plads til saa betydelige Beløb paa Finanslovens § 26 og samtidig at kunne indføre betydelige Lettelser og Lempelser saavel i de personlige Skatter som i Ejendomsbeskatningen og tillige at medtage en betydelig Takstnedsættelse for Statsbanerne. Mit Parti vilde have beklaget, om nogle af disse Lettelser skulde have været udskudt under Hensyn til Vanskeligheden ved at skaffe de dertil fornødne Midler, og selv om vi erkender, at disse Vanskeligheder for Tiden er store, og selv om vi tilraader en sparsommelig Statshusholdning, vil jeg dog tilføje, at vi vilde have anset det for kun halvgjort Arbejde, hvis der ikke i denne Finansplan ogsaa var blevet Midler til den nye sociale Reform, som jeg allerede har nævnt: Aldersrenten. Venstre kendte Finansminister Neergaards Stilling til disse Spørgsmaal gennem den Plads, han indenfor Venstre i en Række af Aar har haft, og vi afventede derfor med Ro Tidspunktet for Fremsættelsen af Finansplanen. Det er os imidlertid en Glæde at kunne

sige, at vi ikke er blevet skuffet ved at se det Resultat af disse Overvejelser, som det foreliggende Skattelovkompleks er.

Men det skal siges, at det er et betydeligt Beløb og ogsaa et Beløb, der efter mit Skøn ligger udover, hvad man maa og bør paaregne som et konstant og normalt Beløb i den kommende Tid. Vi er derfor meget tilfredse med, at Finansministeren i sin Skatteplan paa saavel direkte som indirekte Skattelovforslag har optaget Bestemmelser, der gør det muligt uden en egentlig Revision af disse Love at gaa til en Nedsættelse, naar Skattebyrden bliver for tyngende og Forholdene tillader det. Vi bifalder ganske Finansministerens Understregning af Nødvendigheden af at vise Sparsommelighed. Og lad mig tilføje, at naar jeg ser rundt i Verden, kan jeg ikke tilbageholde en Forventning om, at blandt andet den Afrustningskongres, der for Tiden holdes, maa føre til og Forholdene i Europa udvikle sig i en saadan Retning, at ogsaa Nedsættelsen af Forsvarsudgifterne kan komme under det, der er medtaget i den forelagte Finansplan.

Da Venstre foretrækker direkte Skatter, uden at det dog er noget Dogme for os, er det naturligt, at vi har set paa, hvilken Fordeling der i de foreliggende Lovforslag er mellem direkte og indirekte Skatter. Her synes det mig selvfølgelig, at man maa anstille Sammenligning med de normale Tider, vi havde forud for Verdenskatastrofen. At gøre en Sammenligning med f. Eks. de Indkomst- og Formueskatter, vi har i Henhold til midlertidige Love, og den Tilstand, vi er kommet ind i, synes mig urimelig. Hvis vi ser paa Statsregnskabet for 1913—14, saa fordeler de forskellige Skatter paa § 5 sig saaledes: Skatter paa fast Ejendom 6 063 309 Kr., Skatter paa Indkomst og Formue 18 204 366 Kr., Omsætningsafgifter 14 963 484 Kr., Told og Forbrugsafgifter 56 498 937 Kr., Gebyrer, Sportler m. v. 6 387 556 Kr. Det giver i alt 102 117 654 Kr., det vil sige ca. 24 pCt. direkte, 62 pCt. indirekte Skatter og 14 pCt. Omsætningsafgifter. I det foreliggende Skattelovkompleks udgør de direkte Skatter ca. 50 pCt., de indirekte ca. 43 pCt. og Omsætningsafgifterne ca. 7 pCt.

Naar vi fra Venstres Side foretrækker direkte Skatter, er det, fordi vi anser det for rigtigst, at Befolkningen saa vidt muligt faar Skatteregningen præsenteret, saa de kan se, hvad de skal betale. Dernæst er det ogsaa min Tro, at der gennem direkte Skatter lægges nok saa stort Pres saavel paa Regeringen som paa Rigsdagen